

Palmyre 't (Oud) Gemeentehuis

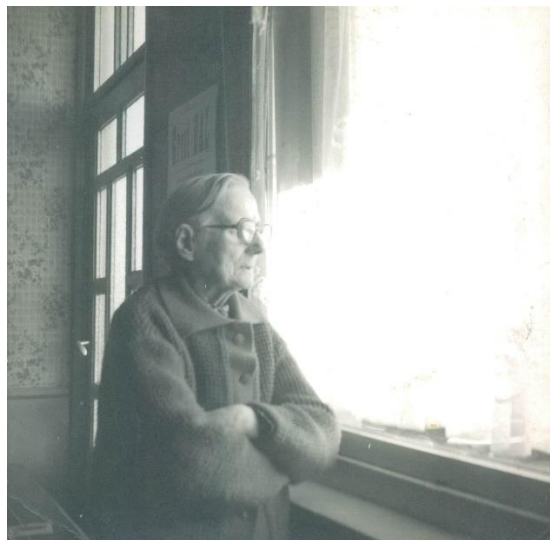

Palmyre achteraan in de koets

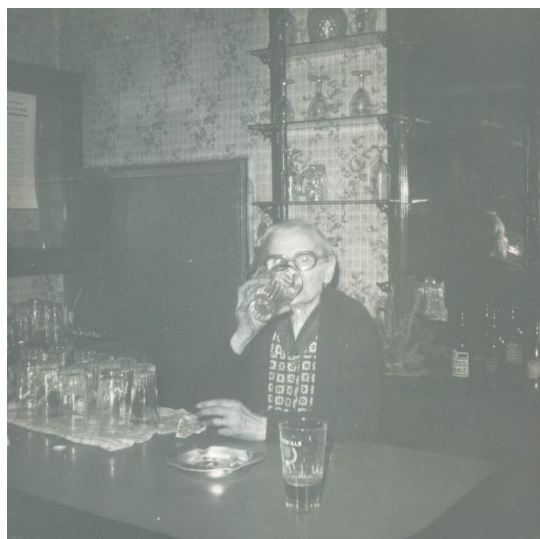
Het moet einde jaren 1970 geweest zijn, misschien 1980. Decennia geleden. Samen met Marc stap ik voor de eerste keer café 't Oud gemeentehuis binnen. Ik herinner me 't Oud gemeentehuis, en niet 't Gemeentehuis, zoals op een foto op deze website. Het is een klein café, pakweg een vijftal tafels met stoelen en enkele barkrukken. Wie voor de muziek naar dit café wil komen, zal zich bedrogen voelen. Er schalt geen enkele noot door de boxen. Geen hifi-installatie, noch een jukebox. Niets. Buiten het geschuifel van stoelen en tafels, het geluid van een glas of een fles dat op een tafel of toog wordt geplaatst, van dobbelstenen die in de tritsbak geworpen worden en de stemmen van de pratende klanten en de cafébazin is het stil. Het café oogt bijlange niet hip. Er is geen muziek, geen tapkraan. De drank staat in een ijskast, in de kelder achter de toog. Het is een gedateerd volkscafé, met een beperkt aantal stamgasten dat mee vergroeid is met het meubilair, oudere mannen.

Oudere stamgasten die 's morgens, nadat ze als werkloze hun stempel hadden gehaald in het toenmalige gemeentehuis, het café 't Oud gemeentehuis binnenstappen. Niet om al een eerste pint te drinken, maar een koffie uit een kan, die in de keuken, achter de gelagzaal, op de Leuvense stoof staat te pruttelen. De keuken of de gelagzaal, stamgasten zijn altijd en overal welkom. Zolang ze zich gedragen, uiteraard. Wanneer de stempelkaart in de namiddag moet afgestempeld worden, dan eindigt de namiddag achter een of een paar pinten in café Oud gemeentehuis. Een dagelijkse routine voor een aantal stempelende werklozen.

Op het eerste zicht geen aantrekkelijk café om er als tiener/adolescent binnen te stappen, maar dan ken je de cafébazin niet: Palmyre. Palmyre is klein. Ze is ouder dan vijfenzeventig jaar. Ze is klein, draagt steevast een kleed met daarover een *voorschoot* (keukenschort) en een gilet. Ze draagt een bril met glazen zo dik als een visbokaal, ze heeft kort haar. Ze is niet wat je sexy kunt noemen. Zelfs niet als je al heel wat gedronken hebt.

Maar wat een fantastische vrouw is die Palmyre toch. Altijd goedlachs, altijd dezelfde grappen, altijd dezelfde gevleugelde uitspraken: "Achter 't gat is af" (bij gelijke worp tijdens het tritsen), "Als ge er nie aankomt blijft ze vol", nadat iemand "Schol" heeft gezegd. Een "generaal" voor een ginder-ale, een cola werd "een zak kolen" genoemd... Mijn geheugen laat me in de steek.

Op de foto's zie je Palmyre drinken en roken. Maar dit is in scène gezet. Palmyre rookt niet, noch drinkt, maar ze is niet vies van een regelmatig snuifje. Geen coke, zo wild was Palmyre nu ook weer niet, maar Peppermint's snuiftabak, uit een wit potje.

Peppermint's snuiftabak

Ik word een regelmatige klant en wordt dus ook al eens in de keuken op een koffie getrakteerd. Ik help Palmyre ook achter de tap. We vormen een mooi koppel.

Ik weet nog dat ik van Palmyre een aantal hemden van haar overleden echtgenoot heb gekregen, *opahemden* (zonder kraag en met lange slip), veel te groot en daarom door ons, rebellerende jeugd, zo gegeerd en door volwassenen verafschuwd.

Ik weet niet wat Palmyre moet hebben gedacht wanneer ze eind de jaren 1970 haar café zag transformeren van een oude stamgastencafé naar een café waar de alternatieve, langharige, jeugd van Belsele (de Smissers) met hun jeugdige branie en kwajongensstreken de sfeer van het café bepalen. Voor een aantal oudere stamgasten zijn we te wild, te luidruchtig. Ze zien ons liever niet komen. Dat geldt zeker voor De Pielewouter, die zijn oneerbiedige bijnaam te danken had aan een fysieke beperking waardoor hij ongecontroleerde bewegingen maakt. Palmyre bemiddelt als een ervaren diplomaat en blust ontluikende brandjes.

Palmyre met Erik

Ik hoop en denk dat we haar heel mooie laatste caféjaren hebben bezorgd. Ze zal zich af en toe wel eens afgevraagd hebben waar ze dit allemaal verdiend heeft. Ik herinner me nog de plofsigaretten en ik heb recent het verhaal gehoord van Jan die lege flesjes en glazen aan de tafels vastkleefde met heel stevige lijm. Er moeten zo nog tientallen verhalen/anekdotes te vertellen zijn. Een oproep aan de lezers om dit verhaal verder aan te vullen.

“Schol, als ge er nie aankomt blijft ze vol”.

Palmyre overlijdt op vijftigjarige leeftijd.

Ik denk nog altijd met heel vreugde terug aan die korte fantastische tijd in ‘t *Oud gemeentehuis* en met heel veel vriendschap voor die kleine vrouw, met voorschoot, visbokalen brilglazen en snuiftabak.

maart 2023 - C.S.